

Comentariu - Floare albastra

Poezia este una din creatiile 'cheie' ale eroticii eminesciene, oferind posibilitatea de intelegere a modului in care poetul a asimilat influentele romantismului. 'Floare albastra' depaseste tema dragostei, evocand conditia creatorului, absolutul. Ca specie literara, poezia este o egloga (idila cu dialog).

Poemul se structureaza pe doua planuri, si anume: ideea cunoasterii absolute (cuprinsa in primele trei strofe) si aceea a cunoasterii terestre (strofele 5-13). Cele doua ipostaze sunt despartite de reflectiile poetului din strofa a IV-a, care anticipeaza ideea din final: 'Totusi... este trist in lume'.

In primele trei strofe apare domeniul cunoasterii, de la geneza ('intunecata mare') pana la un intreg univers de cultura ('campiile Asice') si creatie ('piramidele-n-vechite'). Cea de-a treia strofa sugereaza izolarea acestui vast spirit care nu isi poate realiza idealurile in lumea telurica. Reflectiile din strofa a 4-a presupun consimtamentul vremelnic al poetului la chemarea iubirii: 'eu am ras, n-am zis nimica'. Concluzia este, in final, raportata la intreaga existenta a poetului: 'Si te-ai dus dulce minune / Si-a murit iubirea noastra'. Repetitia 'Floare-albastra! floare-albastra!' subliniaza intensitatea traiirii, generata de contrastul dintre iluzie si realitate.

In plan terestru, iubita este vicleana, ademenitoare: 'Si de-a soarelui caldura / Voi fi rosie ca marul / Mi-oi desface de-aur parul sa-ti astup cu dansul gura'. Epitetele 'frumoasa', 'nebuna', 'dulce', cuprinse in versuri exclamative, exprima exuberanta sentimentului, specifica liricii de tinerete.

Invitatie la iubire se realizeaza intr-un cadru rustic, ce aminteste de pastelurile lui Alecsandri, dar si de 'Sara pe deal' sau 'Dorinta'.

Limbajul este direct si familiar, conferind poeziei un ton sagalnic, intim: 'Cui ce-i pasa ca-mi esti drag?', 'S-apoi cine treaba are?'. Pornind de la forme populare: 'Mi-oi desface', 'Sa-ti astup', se ajunge la efecte de ordin artistic rafinat, ca in inversiunile: 'de-aur parul', 'albastra-mi dulce floare'.

Epitetele di planul traiirii terestre sunt ornante: 'prapastie mareata', 'bolta cea senina', 'trestia cea lina'. Cuvantul 'dulce' ('dulce netezindu-mi parul', 'dulci ca florile ascunse', 'dulce floare', 'dulce minune') isi schimba valoarea stilistica si gramaticala, fiind, pe rand, adverb sau adjectiv. Trairea si taina traiirii duc la versul nostalgic 'Si te-ai dus dulce minune'. Sentimentul se contureaza in epitetul cu rol de simbol 'dulce minune', apropierea de fiinta iubita este egala cu miracolul, epitetul devine metafora.

Folosirea verbelor si a pronumelor in forma populara ('nu cata', 'apucand spre sat', 'grija noastra n-aib-o nime') sugereaza eternitatea sentimentului iubirii, ce se consuma intr-un spatiu rustic.

De la Novalis pare sa fi luat Eminescu 'floarea albastra' ce apare ca simbol al iubirii si al nostalgiei infinitului, transformand-o in metafora pentru viata, infinit si dorinte dezvaluite cu vraja.